

123, 123 znovu je tu nový názov novej stavby, stále nedostavane j bez názvu nazvanej tej, stavby slovnej hry zohranej v tej, do brý pocit ty pri srdci ma hrej, pre dobrej určite nie zlej rýmy i beaty v jeden celok zlej a z nej vstúp do ringu slov, rýchlo ako pravý hák Thajsonov. Nedrž sa pod vodou, lebo voda nieje t o, čo nás drží nad vodou a keď budeš hore, zistíš, už som za vo dou, žiadnou náhodou, ale tvrdou drinou cestou životov plnou bi tkou slov ou - ou. My sme sa tou dobrou cestou vybrali stavbu p ravdy krok za krokom nazvali, pre ňu sa zasvätili, pre ňu žili, pre ňu dýchali a nezastavili sa stáť, nezostali, naspäť sa neo bzerali, zakázané ovocie ochutnávali, všetko znovu prestavali, od základov poprestavali, dopredu i zle prestavali, nikdy nepre stavali - hej?

Ale čo nastane keď dvere otvorím, neprestane, nezastane nezastrená, neostane nestratená,

a nevstane netrafená, keďže bola nezacielená u iných precenená.

Veď rýchlosťou vetra sa blíži k hlavnej bráne chýba jej už len pol metra alebo viac pol metrov spolu viac metrov, tisícky mil imetrov, tisíc kíl zlodejných slov a na moje konto prehodených slov, pozícia s väčším číslom v prípade tohto vám to našťastie, že z mojej to partie je, tak preto o tom nemusím hovoriť, veď s tým sa snažím postávať náš rým, dostávať, aby sa zaradila k t ým hlavným z hlavných, so základom nevadným a bez dielcov vadných, mať ich na miestach správnych a zapadanie do seba v poradia ch riadnych, poriadnych tak ako to má byť, veď stým už začalo t o a neprestalo, chvíľu postalo to, možnosť dostalo a k dostavan iu snáď dospeje to.

Práve počúvate „názov stavby“. Ako súčasť môjho tela účasť. Možno nie úplne, ale s akým cieľom sme začali, pokračujeme s presne takým. Aj keď realita je viac šedá ako bledá.

Stavba ktorá názov dostane až keď sa dostavá, no zatiaľ sa nepostavala, no nikdy dlhohonečinná nepostávala. V sieti zla prv potom skrz sieť umenia svoje siete rozhádzala a základňu si starostlivo dostavala. Kostra nám už z pevných ostrých kostí nepozostávala, veľa ľudí osočivo hovorilo zaobčancuzmostavala, ale malá vyrástla a v rukách pevne drží to, čo snáď má, čo snáď mala. A j keď z časti dlho na dve časti rozdelená zostávala, potom po čase sa opäť zase poskladala. Aby sebe ako celok niečo dokázala a ľuďom nový odkaz odkázala. Nového hosta do zbierky svojich postáv čo postrádala. To čo však hrala. Vlas na dlani slasť aj na ťažké rany masť vždycky v ústach mala. Aj keď s iným niekedy, inokedy zo sústa brala a niektorým na ruky putá dala. Putá kruto pritiahla na ruky tuto tým, ktorým namiesto súhlasu nesúhlas dala. Stála za svojím názorom, ktorý stále má a mala. Zastáva a zastávala. Aj keď rany dostávala, dopredu sa drala, nikdy neprestala a tak sa zo základnej malej skaly stala malá hala, čo sa takmer dostavala.

Vytvááá-dovytvarovala pevné základy a to na vlastné náklady. To

ny stavby, obklady, klady, zápory a závory a to na skoro postavanom nádvorí. Kde postávala. Skoro zostra postavaná kostra né kosa nostrá, ale iba naostro postava ostrá. Prosto, preto za svojim si ostro stoj ako DNA NS ostrostroj, čo vyhrá každý ostro v ostro zboj. To prostý postoj môj, ostrov, prestroj -oj. A z toho tvoj nepokoj vyhraný dostih, môj vyhraný postih, tvoj vystihnutý kôň, ktorého c hcel som stoj, čo stoj dobiehať, kurva skoro som ho dobehol. Pobeboval dokola okolo kola, keď som si ho ešte nevšimal, zrazu viedol o dve kolá. Ale nová príležitosť bola -oláá, kde je kolo nevôľa a niekoho vôľa. Vôľa ešte z prvého kola teraz na mieste bola na ceste zdola hore ako horí mora a ešte pre kola na kolami volá hej smola vy jak, že ste na ceste kde základy padajú. Jak v súboji na päste iný zase nové základy si inde stavajú na mieste, ale, ale bez odradenia, bez pochopenia, určenia snenia, odľahčenia, drenia stále skoro so stratou stavaná stavba, dostane svoj názov, mená mastných grázlov.

Ani frázou prázdnu, ale myšlienkou po celý čas sprevádzanou ulicou, že ja som tou osobou krytou množstvami domov a bytov a stereotypov, ale už som si zvykol a tak môj svet vznikol. A tým čo sa to nepáči nech zmocnia sa drinkov, vyrazia bojovať do rýmových ringov a tam už sa ukáže tvoja spúšť slangov, je to skoro ako vojna gangov. Tak ukáž na čo máš, keď už raz hráš, často zo seba to najlepšie dáš. K tomuto mi dopomohla viera, že čo žije nikdy neumiera, pravdu nezastiera. Ostáva navždy celý názov stavby. Všetci, ktorý to zažili, ktorý to prežili, ktorý sa dožil i, ožili a zistili, že sme sa zišli, ako rana z neba sme v pravý čas prišli. Niektorý sme v ústrety vyšli a s inými sa zase naše názory rozišli, ale doba ďalej pokračovala, problémy na povrch dala, pohrdanie rýchlo prekonala, nikdy sa nevzdala, stále rýmovala. Za svojím si stála, tá čo na to iba nadávala. Ostala jak skala, keď zistila, že tí chalani sa iba drali iba, aby v hip-hopovej kultúre nič zanechali. Na to dbali, aby svoje názory druhým povedali. Tí čo na to srali, tak tí tak aj ostali, keď svoje mikrofóny nepopadli. Už nerobili skladby a výsledok bol žiadny a to ešte nevedeli, že hudba sa valí, mňa to baví a nás nič nezastaví, a nás nič nezastaví. NS cesta cez lame vez, lame vez.

Práve počúvate „názov stavby“. Ako súčasť môjho tela účasť. Možno nie úplne, ale s akým cieľom sme začali, pokračujeme s presne takým. Aj keď realita je viac šedá ako bledá